

HJÆLPEMIDDEL 7

HISTORIER OM OFRE FOR BØRNEARBEJDE

GRUPPE 1

1. [John Allett](#) begyndte at arbejde i en tekstilfabrik, da han var 14 år gammel. Allett var 53, da han blev interviewet af Michael Sadler og hans House of Commons Committee den 21. maj 1832.

Spørgsmål: Vil du angive, hvorvidt arbejdstimerne er blevet øget.

Svar: Da jeg først kom på fabrik, var jeg på arbejdspladsen elleve timer om dagen, men arbejdsdagen er med tiden vokset til femten, seksten og undertiden til atten timer. Jeg har oplevet mine egne børn være ret livelige; men hen imod slutningen af ugen, begynder de at være trætte.

Spørgsmål: Er de næsten kontinuerligt i gang?

Svar: Altid. Der er ikke nogen form for hvile.

Spørgsmål: Var de alt for søvnige?

Svar: Alt for søvnige. Om aftenen har min yngste dreng sagt, "far, hvad er klokken?" Jeg sagde, "klokken er måske syv." "Åh! Er der to timer til klokken ni?" Jeg kan ikke bære det; Jeg tænkte, at jeg nærmest snarere ville se dem sulte ihjel, end at blive udnyttet på denne måde. Jeg har hørt ham råbe højt, så snart han var et par få yard fra døren, "mor, er min aftenmad parat?« og jeg har set ham, når han blev sat ned fra min ryg, falde i søvn, inden han kunne få den.

Spørgsmål: Hvornår begyndte det barn først at arbejde på møllen?

Svar: Da det var mellem seks og syv år gammelt.

Spørgsmål: Finder der flere ulykker sted sidst på dagen?

Svar: Jeg har kendt flere ulykker i begyndelsen af dagen end sidst på dagen. Jeg har været øjevidne til en. Et barn arbejdede med uld, det vil sige barnet forberedte ulden til maskinen. Men han blev fanget af remmen, da han knap var vågen og ført ind i maskineriet; vi fandt en kropsdel på et sted, et andet et andet sted, han var skåret i mange stykker. Hele hans krop kom ind og blev sønderrevet.

2. [Elizabeth Bentley](#) er født i Leeds i 1809. Hun begyndte at arbejde i en hørmølle, da hun var seks år. Elizabeth ble interviewet af Michael Sadler og hans House of Commons Committee den 4. juni 1832. Hun fortalte, hvordan arbejdet i karterummet havde påvirket hendes helbred alvorligt: "Det var så støvet, støvet kom op i mine lunger, og arbejdet var så hårdt. Jeg blev så svækket, at når jeg satte kurvene ned, forvred jeg mine led. Hun forklarede, at hun nu var "virkelig deform". Hun fortsatte med at sige: Jeg var omkring tretten år, da det begyndte, og det er blevet forværret siden.

Spørgsmål: Hvad var Deres arbejdstid?

Svar: Som barn arbejdede jeg fra fem om morgenen til ni om aftenen.

Spørgsmål: Hvor meget tid var det tilladt at bruge på måltider?

Svar: Det var os tilladt at bruge fyrrer minutter over middag.

Spørgsmål: Havde De tid til at få morgenmad eller til at drikke?

Svar: Nej, vi fik det på må og få.

Spørgsmål: Havde De tid til at spise?

Svar: Nej, vi var nødt til at lade maden være eller tage den med hjem, og hvis vi ikke tog den, tog den tilsynsførende den og gav den til svinene.

Spørgsmål: Hvis De faldt lidt af på den eller kom for sent, hvad ville de gøre?

Svar: Spænde os fast.

Spørgsmål: Hvad for noget arbejde udførte De?

Svar: Jeg tog mig af vejningen i karterummet.

Spørgsmål: Hvor længe arbejdede du der?

Svar: Fra klokken halvseks til klokken otte om aftenen.

Spørgsmål: Hvordan er karterummet?

Svar: Støvet. Man kan ikke se hinanden for støv.

Spørgsmål: Påvirkede arbejdet i karterummet din sundhed?

Svar: Ja, det var så støvet, støvet kom op i mine lunger, og arbejdet var så hårdt. Jeg blev så svækket, at når jeg satte kurvene ned, forvred jeg mine knogler.

Spørgsmål: Er din krop blevet kraftigt deform som følge af dette arbejde?

Svar: Ja, den er.

Spørgsmål: Hvornår begyndte det?

Svar: Jeg var omkring tretten år, da det begyndte, og det er blevet værre siden. Da min mor døde, måtte jeg passe mig selv.

Spørgsmål: Hvor er De nu?

Svar: I fattighjemmet

Spørgsmål: Er De helt ude af stand til at arbejde på fabrikkerne?

Svar: Ja.

Spørgsmål: Var De villig til at have arbejdet så længe De kunne fra deres tidligste alder?

Svar: Ja.

Spørgsmål: Og De støttede deres efterladte mor, så længe De kunne?

Svar: Ja.

GRUPPE 2

1. [John Birley](#) blev født i Bethnal Green, London, i 1805. Hans far døde, da han var to år gammel. Hans mor blev syg, og i 1810 blev han og hans søster sendt til Bethnal Green Workhouse. Birley sagde senere: Vi havde ordentligt mad, gode senge, og vi havde fri to eller tre gange om ugen. Vi lærte at læse og blev i enhver henseende behandlet ordentligt.

"Det samme år, som min mor døde, jeg var mellem seks og syv år, kom der en mand, der søger en række lærlinge i sognet. Vi blev alle beordret ind i ledelsens lokale, vi var ca. fyrrer. Der var, ville jeg mene, ca. tyve fornemme herrer, der sad ved et bord med pen og papir foran dem. Vores navne blev ét efter ét råbt op. Vi stod alle foran dem på en række. Mit navn blev råbt op, og jeg trådte ind i midten af rummet." Manden sagde, "John, du er en fin fyr, kunne du tænke dig at komme på landet?" Jeg svarede: "Ja, sir".

Birley blev taget til Buxton i Derbyshire. "Vi kom til Buxton klokken fire en lørdag eftermiddag. En overdækket vogn ventede på os dér. Vi kom alle op i vognen og kørte afsted til et lærlingehus i Litton Mill, ca. seks mil fra Buxton. Vognen stoppede, og vi gik op til huset, hvor vi så mesteren, som undersøgte os og gav ordrer til, hvor vi blev placeret. De bragte os noget aftensmad. Vi var meget sultne, men vi kunne ikke spise det. Det var Derbyshire-havrekiks, som vi aldrig havde set før. De smagte ligeså surt som eddike."

John Birley opdagede, at han nu var lærling i Cressbrook-møllen. Vores almindelige arbejdstid var fra fem om morgenen til ni eller ti om aftenen. Om lørdagen til elleve og ofte tolv om aftenen, og om søndagen skulle vi rengøre maskinen. Der var ikke tid til morgenmad eller til at sidde ned til aftensmad og ikke tid til te. Vi tog hen på møllen klokken fem og arbejdede indtil ca. otte eller ni, hvor de kom med vores morgenmad, som bestod af grød kogt på vand med havrekiks og løg til at give den smag. Middag bestod af Derbyshire-havrekiks, der var skåret i fire stykker og placeret i to bunker. Den ene var med smør, og den anden med sirup. Ved siden af havrekiksene var der dåser med mælk. Vi drak mælken og genoptog arbejdet uden at sidde ned med havrekiksen i hånden. Vi arbejdede derpå videre til ni eller ti om aftenen, hvor vandhjulet stoppede. Vi stoppede med at arbejde og gik hen til lærlingehuset ca. tre hundrede yard fra møllen. Det var et stort stenhus, der var omgivet af en mur, som var to til tre yard høj og havde en dør, der var aflåst. Huset kunne give logi til ca. hundrede og halvtreds lærlinge."

Birley blev, som de fleste lærlinge, behandlet meget hårdt: "Hr Needham, mesteren, havde fem sønner: Frank, Charles, Samuel, Robert og John. Sønnen og en mand ved navn Swann, den tilsynsførende, plejede at gå rundt i møllen med stokke. Frank bankede mig engang så voldsomt, at han skræmte sig selv. Han troede, han havde dræbt mig. Han havde slået mig ved tindingen, og jeg mistede bevidstheden. Han slog mig engang ned og truede mig med en stok. For at beskytte mit hoved løftede jeg armen, som han derefter slog så hårdt, han kunne. Min albue brækkede. Jeg har stadig mærker og smerter fra det den dag i dag, og det vil jeg altid have, så længe jeg lever."

Birley besluttede at informere Bethnal Green Workhouse om sin vanskelige situation: "Jeg var fast besluttet på at fortælle den fornemme herre fra Bethnal Green-sognet om vores behandling, og jeg skrev et brev sammen med John Oats og lagde det i postkontoret i Tydeswell. Det blev åbnet og givet til gamle Needham. Han slog os med en knobret stok til vi knap kunne kravle. Noget tid efter kom der tre fornemme herrer fra London. Men før vi blev undersøgt, blev vi vasket og fik rent tøj på og blev pålagt at fortælle dem, at vi godt kunne lide at arbejde på fabrikken og blev godt behandlet."

Needham og hans sønner var i rummet samtidigt. De stillede os spørgsmål om vores behandling, som vi besvarede, som vi havde fået at vide, vi skulle, og vi turde ikke sige noget andet, da vi vidste, hvad der ville ske, hvis vi fortalte dem sandheden".

I sommeren 1849 blev John Birley interviewet af James Rayner Stephens. Johns fortælling om sit liv som barnarbejder i Cressbrook-mølle blev trykt i Ashton Chronicle den 19. maj 1849.

2. [Vidnesbyrd](#) fra en 11-årig pige:

fra "les débuts de l'industrie", (industriens begyndelse) s. 43, Enquête de la commission des Mines (Minekommissionens undersøgelse), 1842:

"Jeg har arbejdet i bunden af minen i tre år for min far.

Jeg skal gå ned i minegraven klokken to om morgenen, og jeg kommer op klokken et eller to om eftermiddagen.

Jeg går i seng klokken seks om aftenen for at være i stand til at starte den næste dag. På det sted i minegraven hvor jeg arbejder, er aflejringer på en meget stejl skråning. Jeg har fire skråninger eller stiger at forcere, samtidig med jeg bærer min byrde, før jeg ankommer til minens vigtigste ganggalleri.

Det er mit arbejde at fylde fire eller fem vogne på to hundrede kilo hver.

Jeg skal tage tyve ture for at fylde de fem vogne.

Når det ikke lykkes mig, får jeg tæv.

Jeg er meget glad, når arbejdet er overstået, fordi det udmatter mig fuldstændigt.

3. [Kontrolrapport](#) (departementsarkiver fra Loire 88 M 21)

Den 27. juli klokken fem om eftermiddagen var Jean-Marie Januel, 8 år, på arbejde på glasværket Sieur Irénée Laurent i Veauche med det hold, hvis arbejde begynder klokken fire og slutter ved midnat ... med den skærpente omstændighed, at barnet ikke var i nogen skole, ikke havde nogen papirer og ikke var skrevet ind i registeret for arbejdskraft, hvilket fasslår forsættet om, at fratage barnet vores beskyttende rolle.

Den 9. maj 1891 klokken to om morgenen klatrede vi op på et loftsrum, der var brugt som sovesal, da vi var overbevist om, at der blev gemt børn, der arbejdede der om natten. Her opdagede vi Joseph Granger, som var skjult i en seng, hvor han netop havde smidt sig fuldt påklædt, hat på hovedet, stadig med sko på fødderne og den krog i hånden, der bruges til at fjerne tråde på væven. Da vi udspurgte ham, fortalte han os først, at han ikke arbejdede, at han sov fuldt påklædt på den måde, senere fortalte han foran hr Perrichon selv, at han var på det nathold, der arbejdede fra midnat til klokken tolv.

Men vi turde ikke gå ind på pigernes sovesal ... vi stoppede vores undersøgelser, overbeviste om, at man gemte mindreårige piger for os, der var gået i seng fuldt påklædte.

GRUPPE 3

William Dodd, en fortælling om fabrikskrøblingen William Dodds erfaringer og lidelser (1841)

I en alder af seks blev jeg "sammenstykker". De opgaver, som varetages af en "sammenstykker" vil ikke være let forståelige for læseren, medmindre han er bekendt med uldspindemaskiner, en såkaldt *billy*. En *billy* er en maskine, der har en form, der ligner bogstavet H en smule; en side er stationær, den anden bevægelig og kan skubbes ind tæt ind under den stationære side, nærmest som en skuffe i et aflæggerbord. Den mobile del eller vognen bevæger sig frem og tilbage ved hjælp af seks jernhjul på tre jernskinner, som en vogn på en jernbane. I denne vogn er tenene, fra 70 til 100 i antal, der alle drives af et hjul, som sidder i spindemaskinen. Når spindemaskinen fører vognen tæt op på maskinens faste del, kan den opnå en bestemt længde af karting for hver ten, f.eks. 10 eller 12 tommer, som den fører tilbage, og spinder til garn. Når dette er gjort, kan den vinde garnet omkring tenene, bringe vognen tæt på som før og igen opnå en ny forsyning kartet uld.

Dette kartede uld tages af "sammenstykkeren" med venstre hånd, der tages ca. tyve stykker samtidigt. Han holder dem ca. fire tommer fra den ene ende — den anden ende hænger ned. Dem tager han en ad gangen med højre hånd for at stykke dem sammen, og han lægger enderne af det kartede uld 2 tommer over hinanden og gnider dem sammen på stofkluden med en flad hånd. Han er nødt til at være meget erfaren for at holde tenen godt forsynet. En god "sammenstykker" vil kunne forsyne 30 til 40 tene med kartet uld.

Antallet af kartet uld, som en "sammenstykker" har i sine hænder igennem en dag, er meget stort; Hver sammenstykker kræver tre eller fire gnidninger på et stykke, der er på tre eller fire tommer. Den fortsatte gnidning med hånden for at gnide "sammenstykkeren" på det grove papir slider huden af og får fingeren til at bløde. Den stilling, som "sammenstykkeren" indtager for at kunne arbejde er højre fod frem, og hans højre side er vendt mod karmen: Den bevægelse, han laver foran karmen for at saammenstykke, er hverken forlæns eller baglæns, men i en glidende bevægelse, hvor hans højre side konstant holdes mod karmen. Han fortsætter med at stå i denne stilling i løbet af dagen, mens hans hænder, fødder og øjne stadig er i gang. Det kan let ses, at størstedelen af han kropsvægt hviler på hans højre knæ, som næsten altid er det første, der giver efter.

Jeg har været beskæftiget ved karmen så ofte, at jeg knap kunne gå hjem, og jeg er blevet stoppet i den tilstand af personer på gaden, som havde bemærket, at jeg kæmpede mig afsted, og som rådgav mig til ikke længere at arbejde på fabrikkerne. Men jeg var min egen herre. I løbet af dagen så jeg ofte på uret og beregnede, hvor mange timer, jeg endnu skulle være på arbejde. Mine aftener blev brugt på at forberede mig til den følgende dag — på at gnide mine knæ, ankler, håndled med olie osv. Jeg gik i seng, græd mig selv i søvn og bad til, at Herren ville tage mig til sig, før det blev morgen. [...]

Mine ben blev skæve. Når jeg stod i en almindelig holdning, hvor fødderne er ca. 14 tommer fra hinanden, presser knæ og lår tæt sammen, således at benene udgør en slags bue til støtte for kroppen. Et onde, der opstår ved bøjning og krumning af benene er, at det går galt for blodkarrene. Et alvorligt onde, der skyldes mangelfuld blodcirkulering, er, at marven i knoglerne tørrer ind. Derefter forfalder knoglerne.

I foråret 1840 begyndte jeg at føle nogle smertefulde symptomer i mit højre håndled, der var en følge af den generelle svaghed i mine led, som fabrikkerne havde forårsaget. Hævelsen og smerten øgedes, og selvom jeg fik rådgivning fra lægerne, hjalp det ikke. Da jeg havde været væk fra arbejdet

i længere tid, og mine midler var svindende, blev jeg nødt til at blive indlagt på St Thomas's Hospital, hvor pleje og behandling blev betalt for mig. Det blev hurtigt klart for alle, som så mig, at jeg meget hurtigt enten ville miste min hånd eller mit liv. Der var en konsultation med kirurgerne på hospitalet, som kom til den konklusion, at amputation var absolut nødvendig. Jeg blev opereret den 18. juli. Hånden blev sat af lidt under albuen. Endnu en plan til at løfte mig selv op og holde mig væk fra arbejderhuset blev ødelagt og tilintetgjort.

William John Dodd interviewede Reed, en tidligere ansat hos Richard Arkwright, i sin bog *The Factory System: Illustrated* (1842)

John Reed er en svært deform ung mand, der bor i Cromford. Han fortæller sin triste historie sådan her: "Jeg begyndte at arbejde på bomuldsfabrikken Messrs Arkwright, da jeg var ni år. Jeg var dengang en rigtig stærk og sund dreng, der havde alle led lige. Først tjente jeg 2 shilling om ugen for 72 arbejdstimer. Jeg fortsatte med at arbejde på fabrikken i ti år og fik gradvist en højere løn, indtil jeg tjente 6 shillings. pr. uge, hvilket er den højeste løn, jeg nogensinde har haft. Jeg blev gradvist en krøbling, indtil jeg i en alder af nitten var ude af stand til at stå ved maskinen, og jeg blev tvunget til at give op. Det samlede beløb af min løn var ca. 130 shillings, og for dette beløb var jeg blevet gjort til en miserabel krøbling, ser du, og forvist af dem, der høstede fordel af mit arbejde, uden at modtage en eneste øre."

Her er en ung mand, som naturen tydeligvis havde gjort til en robust mand, der var blevet en krøbling, mens han var i sin bedste alder, og hvis jordiske fremtidsudsigter var blevet ødelagt for evigt! Jeg havde sjældent mødt en sådan krøbling. Han kan ikke stå uden en stok i den ene hånd og støttet med den anden til en stol. Hans ben er snoet i alle tænkelige former. Hans krop udgør en kurve fra panden til knæ, der svarer til bogstavet C. Selvom han kunne, tør han ikke gå hjemmefra. Folk stirrer sådan på ham. Han er nu ved at lære at lave babysko, og det er hans endelige håb, at han kan få sig et levebrød på denne måde.

Jeg har gået flere ture rundt omkring på dette smukke og romantiske sted og betragtet det dejlige slot og andre bygninger, der tilhører Arkwrights, og jeg kunne ikke undgå, at jeg i tankerne sammenlignede denne velhavende families aktuelle tilstand med dens grundlæggers ydmyge status i 1768. Man kunne forvente, at de mennesker, som således var steget til så stor velstand og ære, ville have lidt medfølelse med disse stakkes krøblinger. Hvis det kun er, fordi de har brug for, at de bliver udpeget for dem, og de endnu ikke har været opmærksomme på dem, håber og tror jeg, at denne sag med John Reeds vil komme til deres kendskab.

GRUPPE 4

1. [David Bywater](#) blev født i Leeds i 1815. Bywater blev interviewet af Michael Sadler og hans House of Commons Committee den 13. april, 1832. Han forklarede, hvor lang tid han skulle arbejde: "Vi startede klokken et mandag morgen, og derefter fortsatte vi videre til klokken otte, til det var tid til morgenmad. Så havde vi en halv time, og så fortsatte vi til klokken tolv, hvor vi havde en halv time til at drikke. Vi stoppede klokken halvtolv for at få en forfriskning halvanden time ved midnat. og så fortsatte vi igen til morgenmadstid, hvor vi havde en halv time. Og vi fortsatte derefter igen indtil klokken tolv ved middagstid, og da havde vi en time. Og vi stoppede igen klokken fem tirsdag eftermiddag i en halv time for at drikke. Derefter fortsatte vi indtil over elleve og siden til klokken fem onsdag morgen." Bywater hævdede, at dette førte til fysiske misdannelser: "Det gjorde mine knæ meget krumme".

Spørgsmål: Hvor gammel var De, da De begyndte at have natarbejde i dampafdelingen?

Svar: Jeg var næsten fjorten.

Spørgsmål: Vil du beskrive over for dette udvalg det arbejde, som du måtte udføre, når du havde de lange arbejdstider.

Svar: "Vi startede klokken et mandag morgen, og derefter fortsatte vi videre til klokken otte, til det var tid til morgenmad. Så havde vi en halv time, og så fortsatte vi til klokken tolv, hvor vi havde en halv time til at drikke. Vi stoppede klokken halvtolv for at få en forfriskning halvanden time ved midnat. Og så fortsatte vi igen til morgenmadstid, hvor vi havde en halv time. Og vi fortsatte derefter igen indtil klokken tolv ved middagstid, hvor vi havde en time. Og vi stoppede igen klokken fem tirsdag eftermiddag i en halv time for at drikke. Så fortsatte vi til over elleve og derefter til klokken fem onsdag morgen.

Spørgsmål: Tog De hjem bagefter?

Svar: Nej, vi sov i møllen.

Spørgsmål: Hvordan sov De i møllen?

Svar: Vi tog alt vores tøj af, bortset fra vores skjorter, og vi lagde os i den varmeste del af møllen og blandt de tørreste klude.

Spørgsmål: Tog De Deres måltider stående?

Svar: Ja, vi lagde vores kurve i boksene.

Spørgsmål: Var Deres lemmer i perfekt stand, da De begyndte dette lange og for hårde arbejde?

Svar: Ja.

Spørgsmål: Hvilken indvirkning havde dette på dine lemmer?

Svar: Det gjorde mine knæ meget krumme.

Spørgsmål: Hvis du ikke ville arbejde for mange timer og ønskede kun at arbejde i et begrænset tidsrum, ville De så i Deres tilfælde have fået lov til at arbejde?

Svar: Jeg ville være blevet sendt hjem. Jeg ville være blevet direkte opsagt.

Spørgsmål: Har De modtaget oplysninger om, hvilke konsekvenser Deres vidneforklaring vil have?

Svar: Min tilsynsførende fortalte min bror, hvis jeg kom til London, ville hverken jeg eller min bror nogensinde få et arbejde igen. Min bror sagde, at han ikke kunne hjælpe; Men jeg forventer, at første gang han laver et arbejde, som de ikke kan lide, vil han blive sendt væk. For hvis du arbejder med familie, og der er en, der gør noget forkert, skal hele familien ud.

2. [Sarah Carpenter](#) var datter af en glasblæser. Da hun var otte år gammel, døde hendes far, og hendes familie blev nødt til at tage til Bristol Workhouse. Sarah sagde senere: "Min bror blev sendt fra Bristol Workhouse på samme måde som mange andre børn — en gruppe i en vogn. Min mor vidste ikke, hvor han var i to år. Han blev ført afsted midt om natten uden hendes viden, og sognets embedsmand fik aldrig at vide, hvor han opholdt sig.«

Nogle år senere begyndte hun ligesom sin mor at arbejde i Creesbrook-møllen: "Vores daglige mad var havrekiks. Det var tykt og groft. Havrekiksen blev lagt i dåser. Der blev hældt kogt mælk og vand i den. Det var vores morgenmad og aftensmad. Middagen var kartoffeltærte med en smule kogt bacon med så meget fedt, at vi knap kunne spise det, selvom vi var sultne nok til at spise hvad som helst. Vi så aldrig noget te eller smør. Vi fik ost og mørkt brød en gang om året. Vi fik kun tre måltider pr. dag, selvom vi stod op klokken fem om morgenen og arbejdede indtil klokken ni om aftenen."

Straffen på møllen var virkelig hård: "Kartermesterens" navn var Thomas Birks, men han blev aldrig kaldt andet end *Tom the Devil*.

Han var en meget dårlig mand — og han blev opmuntret af mester til at mishandle alle de ansatte, navnlig børnene. Jeg har ofte set ham trække tøjet af store piger, sytten eller atten år gamle, lægge dem over hans knæ og derefter prygle dem foran både mænd og drenge. Alle var bange for ham. Han ville ikke engang lade os tale. Han faldt engang uheldigt, og vi blev meget glade. Vi ønskede, han ville dø."

Nogle af børnene prøvede at løbe væk: "Vi var altid låst inde uden for arbejdet i møllen, da de var bange for, at nogle af os ville løbe væk. En dag var døren åben. Charlotte Smith sagde, at hun ville være leder, hvis resten ville følge med. Hun gik ud, men der var ingen, der fulgte efter hende. Føreren hørte om det og sendte nogle efter hende. Han tog en skærekniv og holdt fat i hendes hår, som han skar af tæt på hendes hovedbund. De havde for vane at klippe håret af alle, der blev opdaget i at tale med nogle af knægtene. Afbarbering af håret var en frygtelig straf. Vi var mere bange for det end for noget andet, for piger er stolte over deres hår."

Sarah Carpenter blev interviewet af James Rayner Stephens i sommeren 1849. Sarahs fortælling om sit liv som barnearbejder i Cressbrook-mølle blev trykt i Ashton Chronicle den 23. juni, 1849.

GRUPPE 5

UDDRAG AF BOGEN — A Memoir of Robert Blincoe (1828)

I sommeren 1799 florerede der et rygte om, at der ville være en aftale mellem kirkeværgerne og de tilsynsførende for St. Pancras Workhouse og ejeren af en stor bomulds mølle nær Nottingham. Børnene fik at vide, da de ankom til bomulds møllen, at de ville blive gjort til fornemme damer og herrer: De ville blive fodret med oksesteg og blommebudding, få lov til at ride på deres mesters heste og have sølvure og masser af penge i deres lommer. I august 1799 blev firs drenge og piger, der var syv år gamle eller blev anset for at have denne alder, sognelærlinge, indtil de var blevet enogtyve. [...]

De unge fremmede blev ført ind i et stort rum og bænket ved lange smalle borde og træbænke. De blev beordret til at sidde ned ved disse borde— piger og drenge adskilt. Aftensmaden, der blev serveret for dem, bestod af mælkegrød, der så meget blå ud! Brødet var delvist lavet af rug, var meget sort og så blødt, at de knap kunne sluge det, da det klistrede fast til deres tænder. Hvor er vores oksesteg og blommebudding, sagde han til sig selv.

Lærlingene fra møllen ankom. Drengene havde intet andet på end en skjorte og bukser. Deres grove skjorter stod helt åbne i halsen, og deres hår så ud, som om en kam sjældent eller nogensinde var blevet anvendt! Pigerne var ligesom drengene uden sko og strømper. Da de første gang kom ind, så nogle af de gamle lærlinge på de fremmede, men hovedparten kiggede først efter deres aftensmad, om bestod af nye kartofler, der blev uddelt ved en lille dør mellem fællesrummet og køkkenet.

Der var ingen dug på bordene, som de nye børn havde været vant til det i arbejdsrummet. Der var heller ingen tallerkener eller knive og gafler. På et givent signal skyndte lærlingene sig hen til døren og hver enkel fik sin portion og trak sig tilbage til sin plads ved bordet. Blincoe var rystet over at se drengene trække forsiden af deres skjorte ud og holde den op med begge hænder, mens de modtog de varme, kogte kartofler, der var afsat til deres aftensmad. Pigerne holdt på mindre usømmelig vis deres snavsede, fedtede forklæder ud, som var mættede med fedt og snavs, og da de havde fået deres del, farede de afsted så hurtigt de kunne til deres respektive pladser, hvor hver lærling slugte sin del og så ud til nervøst at kigge rundt efter mere. Dernæst løb den sultne besætning hen til de nytilkomne og fortærede grådigt hvert skorpe brød og hver dråbe af den efterladte grød. [...]

Det rum, som Blincoe og flere drenge blev anbragt i, var der to trapper op til. Sengepladserne var en slags krybber, der var bygget i to etager rundt i hele rummet. Lærlingene sov to i en seng. Opsynsmanden kaldte de fremmede til sig og gav den enkelte hans sengeplads og sengekammerat, hvilket ikke gav mulighed for, at nogen af de to nyankomne beboere kunne sove sammen. Den dreng, som Blincoe skulle blive ven med, sprang hurtigt op i sin seng og uden en bøn eller noget andet faldt han i søvn, før Blincoe kunne tage sit eget tøj af. Da han krøb ned i sengen, fik stanken af hans søvnige kammerats olieholdige tøj og fedtede hud ham næsten til at kaste op. [...]

Blincoe blev sendt hen til et rum, som en mand ved navn Smith havde opsyn med. Den første opgave, som blev tildelt ham, var at samle det løse bomuld, der faldt ned på gulvet, op. Tilsyneladende var der intet, der kunne være lettere, og han gik omhyggeligt i gang, selvom han var meget bange for maskinens hvirvlende bevægelse og støj og ikke så lidt påvirket af støv og røggasserne, som halvt kvalte ham. Han blev hurtig dårlig, da han ikke var vant til stanken, og hans ryg gjorde ondt, da han konstant skulle bøje sig ned. Blincoe tog sig derfor den frihed at sætte sig

ned; men han fandt hurtigt ud af, at det var strengt forbudt i bomulds møller. Smith, hans opgavemester, fortalte ham, at han skulle forblive oprejst. Det gjorde han indtil klokken tolv, seks og en halv time, uden den mindste pause.

Efter Blincoe havde arbejdet på den beskrevne måde, blev han forfremmet til at arbejde med spolemaskinen. Da han var for lille til at kunne nå op til sit arbejde, når han stod på gulvet, blev han placeret på en kasse. Han var ikke på nogen mulig måde i stand til at holde trit med maskineriet. Det stakkels barn sagde forgæves, at han ikke var i stand til at bevæge sig hurtigere. Han blev slået hårdt af den tilsynsførende. I lighed med andre lærlinge var Blincoe helt prisgivet de tilsynsførendes vilje, som han generelt så som nogle brutale, voldsomme og uvidende bøller. Blincoe klagede til hr. Baker, direktøren, og det eneste, han sagde til ham, var: "Gør dit arbejde godt, og du vil ikke blive slået". Den tilsynsførende, der var ansvarlig for ham, havde en vis mængde arbejde, som skulle udføres på et bestemt tidspunkt. Hvis ikke alle børn udførte den tildelte opgave, blev fejlen pålagt den tilsynsførende, der blev afskediget.

En smed ved navn William Palfrey, som boede i Litton, arbejdede i et rum, der lå under det sted, hvor Blincoe arbejdede. Han var meget foruroliget over drengenes skrig og gråd. Ifølge Blincoe flød der ofte menneskeblod fra den øverste til den nederste etage. Palfrey, der var ude af stand til at bære børnenes skrig, plejede at slå så voldsomt mod gulvet, at brædderne sprang op og råbe ud "Skændsel! Skændsel! Myrder de børn?" Den humane smed var med den adfærd en bremseklods på de brutale tilsynsføreres grusomhed, så længe han var i sin forretning. Men han tog hjem klokken syv, og så snart Woodward Merrick og Charnock Palfrey vidste, at Palfrey var væk, slog og tævede de lærlingene uden mådehold.

En pige ved navn Mary Richards, der blev anset for at være bemærkelsesværdigt køn, da hun forlod arbejderhuset, og som var knap ti år gammel, tog sig af en karm under hvilken, ca. en fod fra gulvet, der var en vandret aksel, som vendte karmene ovenfor. Det skete en aften, da hendes forklæde blev fanget af akslen. I det øjeblik blev den stakkels pige trukket af en uimodståelig kraft og slået mod gulvet. Hun udstødte de mest hjerteskerende skrig! Blincoe løb imod hende og var en lidende og hjælpeløs tilskuer til et forfærdeligt syn. Han så, hvordan hun hvirvlede rundt og rundt med akslen — han hørte knoglerne i hendes arme, ben, lår, etc. blive revet fra hinanden og knust, lod det til, til bittesmå dele. Efterhånden som maskineriet hvirvlede hende rundt og trak hendes krop tættere og tættere ind i det, sprøjtede blodet udover karmen og strømmede ud på gulvet, hovedet dukkede op knust i stykker — til sidst blev hendes sønderrevne krop klemt ind så hurtigt mellem akslerne og gulvet, at eftersom vandet var lavt og tandhjulene ude, stoppede maskinens hovedaksel. Da hun blev hevet ud, var hvert ben brækket- hendes hoved var forfærdeligt knust. Hun blev båret ud fuldstændig livløs.